

דעם רבינ'ס עיוכט

איינערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער
ריינער קוואל

מיין שיכעלע

אשרינו מה טוב חלקינו אז מיר האבן אזא מתנה
'ספירת העמר' א גוטע סטאנציע זיך קענען
אויסבעטן און רייניגן, ווערן גרייט צום לעכטיגן
יום טוב שבועות. יעדער איד, יעדעס אינגל וויל
ארויסשרייען זיינע ווייטאגן, זיינע געפילן אבער
מען טרעפט נישט אלעמאל די ריכטיגע צייט און
ארט וואו און ווען מען זאל עס קענען טון פריי, מיר
האבן די מתנה אין שול יעדע נאכט, ווען צוזאמען
מיט די חברים קענען מיר אויסשרייען דעם געשריי.
לאמיר זען א קליין שטיקל אין לקוטי הלכות (פסח
ט) וויאזוי ר' נתן טייטש דעם פסוק "וספרתם לכם
ממחרת השבת".

אין תורה שטייט וספרתם לכם, דרש'נען חז"ל
'לכם - לעצמכם' אז יעדער איד דארף ציילן ספירה
פאר זיך, פון דעם קען מען זיך מחזק זיין אז יעדער
איינער דארף דינען דעם באשעפער לויט זיין ענין
און זיין מצב און עלטער, און נישט אראפפאלן ביי
זיך און האבן חלישות הדעת פון אנדערע מינדער
וואס דאכט זיך אז זיי זענען בעסער פון מיר.

עס איז דא א קליין תורה'לע וואס רופט זיך "אחד
הי' אברהם", וואו דער רבי זאגט אז דער עיקר
התקרבות צום באשעפער פון אברהם אבינו איז
געווען אז שטענדיג האט ער געטראכט ביי זיך אז
ער איז איינער אליין אויף דער וועלט, ער האט
נישט געקוקט אויף קיין שום מענטש וואס האט
געלאכט פון אים א.ד.ג.

דער הייליגער רבי פארציילט אונז טאקע אין
דער מעשה פון חכם וְתם אז דער תם איז געווען
א שוסטער און האט נישט געקענט די מלאכה פון
שוסטעריי אזוי ווי עס דארף צו זיין, זיינע שיק וואס
ער האט פארקויפט האט געהאט דריי עקן, אבער
ער האט זיך בארימט מיט זיין שיק און געזאגט: "ווי
שיין און ווי זיס איז דאס שיכעלע!", ווען זיין ווייב
האט אים געפרעגט: "פארוואס אנדערע שוסטער'ס
נעמען דריי גולדן פאר א פאר שיק און דו נעמסט
נאר א גולדן מיט א האלב?" האט ער געענטפערט:
"דאס איז זענעמס מעשה און דאס איז מיין מעשה,
און ווייטער וואס האבן מיר צו רעדן פון אנדערע?".

זאגט ר' נתן אין די מעשה קען מען פארשטיין אפאר
זאכן וואס איז נוגע צו עבודת השם, אז מען דארף זיך
פירן מיט תמימות און זיין שטענדיג פרייליך, אפילו
אז דער מענטש איז א גרויסער ארימאן בגשמיות,
ווען זיינע חברים האבן אפאר מאל דאפלט מער פון
אים, עסן מיט טרינקען, בגדים און אלע אנדערע
געברויכן, דארף א מענטש זיין זייער פרייליך מיט
וואס ער האט, און זאל זיין אן עשיר השמח בחלקו.

דאס זעלבע ווען א אינגל זעט ווי זיינע חברים
זענען חשוב'ער און פיל גרעסער פון אים אין תורה
ותפלה, מער פון טויזנט מאל גרעסער, טאר מען
נישט אראפפאלן ביי זיך בשום אופן, אזוי ווי ביי די
מעשה פונעם תם, וואס די שיק מיט דריי עקן איז
מרמז אויפן דאווענען, מיט דעם אלעם אפילו אויב
דאס דאווענען קוקט נעבעך אויס אן א פנים און אן

א טעם דארף מען זיך זייער מחזק זיין און מאכן אן עסק דערפון.
טראץ וואס מיינע חברים קענען מיר אנקוקן ווי דער שטאט'ס נאר, וועל איך ציילן ספירה פאר מיר און זיך פרייען מיט יעדע קליינע נקודה וואס מען פארדינט.

איין מעשה

דער באשעפער באווייזט וואונדער
סאר טייער ליבע קינדער
.....

'פעזקעלע' איז שוין ווידער מיט זיין תהלים, האט דער טאטע באמערקט. לעצטנס זעט מען אים אסאך מיטן תהלים אדער תיקון הכללי. זיינע ליפן הערן נישט אויף צו מורמלען תפלות אויף תפלות. וועט איר פרעגן, וועלכע צרה האט אים באטראפן? נישט עפעס באוונדער. ברוך השם, ער איז געווען און שטארק מיט אלע גלידער, ער גייט און קומט אין חדר ווי יעדער דורכשניטליכער קינד, אבער טיף אין זיין הארץ האט ער א נאנגדע געפיל וואס נאר א ברוסלב'ער קען פארשטיין. דאס יאר ראש השנה הייסט עס אז ער וועט נישט פארן צום רבי'ן קיין אומאן. ער האט שוין געהאט זיין רייע צו פארן איינמאל, אויף זיין יונגערע ברודער האט שוין געהאט זיין רייע א יאר דערויף, אצינד האט דער טאטע געמאלדן אז ער האט נישט די מעגליכקייט צו באצאלן פאר טיקעטס און ווי עס שיינט וועט ער נישט נעמען די אינגלעך.

פעזקעלע האט נישט געוואלט משלים זיין. "טאטי, ביטע, איך בעט דיר. כ'ועל זיין א גוט קינד, אלעס

דער אויפערשטער זאל העלפן מיר זאלן זיי אזוי ווי דער הייליגער תם און מיר זאלן זוכה זיין צו תמימות באמת און זיין שטענדיג פרייליך.

פאלגן, לערנען פלייסיג, זיך נישט ארומקריגן... בקצור, ער וועט שוין זיין א צדיק פון די ב'כער, אפי' צו קענען פארן צום רבי'ן, פאלו דאס איז די פראבלעם פון דעם טאטן. פון זיין זייט וואלט ער אים זייער גערן מיטגענומען אבער וואס קען מען טון אז די קאסטן שטייגן ווי אויף הייוון, קוים וואס ער קען זיך ערלויבן פאר זיך אליין א טיקעט וואס דאס איז דאך עולה על הכל, ווי דער רבי זאגט.

"בעט דעם אויפערשטן," האט אים דער טאטע גע'עצה'ט. מער פון דעם האט ער נישט געוואוסט מיט וואס אים צו בארויאגן. צו זאגן אז ס'איז חס ושלום נישט וויכטיג אדער אז ער איז נאך צו קליין, וואלט נישט ריכטיג געווען. "זיכער דארפסטו פארן אבער דאס איז נאר אין די הענט פון אויפערשטן," האט ער אים געהאלטן אין איין זאגן.

פעזקעלע האט אנגענומען די זאך מיטן גאנצן ערנסטקייט. ער האט נישט אויפגעהערט צו מתפלל זיין פון הארצן טיפן אז ער זאל קענען פארן צום רבי'ן. זיינע תפלות זענען געווען ממש א חידוש וואס די עלטערן האבן באוואונדערט.

ראש השנה האט זיך שוין דערנענטערט. די לופט שמעקט שוין פון אומאן. וואו מען גייט און שטייט הערט מען רעדן פון טיקעטס, פליגערס, אכסניה'ס, רייע פלענער... אלעס קאכט און רידערט ווי אויף

חֶזֶק עֲלֵה הָאֵת מִיט בְּאַנִיטָה כְּחוֹת וּוִיטָר מִתְּפִלָּה
 גִּעוּנֵן אֵז עַר זָל וּוִירְקִלִּךְ קֶעֱנֵן פֶּאָרן צוּם רִבִּין
 נֶאָךְ דִּי יָאָר רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

”אָפֿשֶׁר קֶעֱנֵט אִיר מִיר אַרױס־הֶעֱלָפֿן?” הָאֵת אַ
 אִיד אָנְגֶּפֶרעגט חֶזֶק עֲלֵה טאַטע? עַר הָאֵת זײַ
 גֶּעוּנִיטִיגט אִין עֶפֶס אַן אַרְבֶּעט וואס עַר הָאֵת
 גֶּעוואלט אַז הָרַב ווִיט זָל אױספֿירן.

חֶזֶק עֲלֵה טאַטע הָאֵת אָנְגֶּענומֶען דִּי אַרְבֶּעט.
 ווי אַיבֶּער־אַשט אִיז עַר גֶּעווארן ווען עַר הָאֵת
 באקומען באצאלט דִּי גֶעהאַלט אַז עס הָאֵת
 גֶעדעקט פונקט וואס עס הָאֵת נאָך אױסגֶעפֿעלט
 פֿאַר חֶזֶק עֲלֵה טִיקעט צו פֶּאָרן צוּם הִילִיגן רִבִּין
 אױף רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

חֶזֶק עֲלֵה הָאֵת אַינגֶעפֿאַקט ווִיין רֶענְצֶל מִיט אַ
 שײנֶענדיגע שְׁמִיכל. גאַרנישט אִיז אִים שווער
 גֶעווען אױף דִּי לאַנגֶע נְסִיעָה, אַבִּי עַר פֿאַרט צו
 רִבִּין.

יֵא, עַר הָאֵת גֶּעפֿועל־ט!

טִיעֶרע קִינדֶערלעך, עס דֶערנֶענטערן זײַ שוין דִּי
 טֶעג. דֶער לִיחַ צײַגט שוין אַז רֹאשׁ הַשָּׁנָה אִיז אױפֿן
 וועג. נאָך עֲטִילֶכע חֲדָשִׁים בִּיז צוּם רִבִּין'ס הִילִיגע
 רֹאשׁ הַשָּׁנָה. בְּרִסְלֶב'ער קִינדֶער, ס'אִיז שוין צײט צו
 מִתְּפִלָּה ווִיין. שְׁפֹאָרט נִישֵׁט קִיין תּפִּלוֹת, בֶּעֱטֵס און
 דאוונט אַז מִיר אַלע אִינאַינעם זָלן זוכֶה ווִיין צו
 פֶּאָרן צוּם רִבִּין צוּם הִילִיגן קבוץ.

און אַפִּילוּ דִּי וואס האָבן שוין טִיקעטס אָדער
 אַז זײַער טאַטע הָאֵת זײ געזאָגט אַז זײ וועלן
 בֶּעוֹר הַשֶּׁם פֶּאָרן, דאַרפֿן נאָכאַלץ אַינגֶרייסן. דִּי
 הִסְטֶארִיע הָאֵת שוין געוויזן אַז גאַרנישט אִיז
 פֿאַרזיכֶערט. מֶען דאַרף בֶּעֱטֵן און הִיט מִתְּפִלָּה ווִיין
 אַז דעם רִבִּין'ס הִילִיגע קבוץ זָל קֶעֱנֵן צושטאַנד
 קומען און אִינאַינעם זָלן מִיר דֶערנֶענטערן דִּי
 גאולה שְׁלֵמָה דורך דעם רִבִּין'ס רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

הִיטֶע קוִילן ווען חֶזֶק עֲלֵה שְׁטִיט אִין זײט ווי אַן
 אױסגֶעשְׁפִּילְטער. אָבער דאָס הָאֵת אִים נִישֵׁט גורם
 גֶעווען צו מִיאַוש ווערן. ווידער און ווידער הָאֵת עַר
 זײַ גֶעבֶעטן און געדאווענט צוּם אױסגֶערשטן.

*

”אַ גוטן רִבִּי ווִיט,“ הָאֵת חֶזֶק עֲלֵה טאַטע
 גֶעהערט אַ באַקאַנטע קול. ס'אִיז גֶעווען דער טאַטע
 פון ווִיט אַ תּלְמִיד. ”וואס מאַכט מִיין הֶערשֶׁל?”
 הָאֵת עַר זײַ אִינטערעסירט.

”בְּרוּךְ הַשֶּׁם פִּיין. מ'זעט ווי עַר שְׁטִיגט אָבער עַר
 בְּרוּךְ נאָך הִילֶף.“ דֶער רִבִּי אִיז אַרײַן אִין אַ לאַנגֶע
 שְׁמוּעס ווי אַזוי מֶען קען הֶעלפֿן הֶערשֶׁל ווִיטער
 שְׁטִיגן און לֶערנֶען.

פֶּאָרן זײַ גֶעזעגענען הָאֵת הֶערשֶׁל'ס טאַטע
 אַרױסגענומען עֲטִילֶכע באַנקנאָטן און דאָס
 דֶערלאַנגט פֶּאָרן רִבִּין. ”דאָס אִיז פֿאַר אַיף, אױף
 אַייער געטרייטשאַפט,“ הָאֵת עַר אױסגערופֿן,
 דֶערבײַ הָאֵת עַר זײַ גֶעבֶעטן צו האַלטן אַ נאַנטע
 אױג אױף הֶערשֶׁל.

חֶזֶק עֲלֵה טאַטע קומט אַהיים און קוקט אַיבער
 וואס עַר הָאֵת באַקומען פון דעם תּלְמִיד'ס פֿאַטער
 און באַמערקט אַז ס'אִיז גאַר נִישֵׁט קִיין קִלִּינער
 סכּוּם.

”חֶזֶק עֲלֵה, אַיף מִיין אַז זאָכן הִיבֶּן זײַ שוין אַן צו
 קאָכן,“ הָאֵת עַר אױסגערופֿן באַגִּיסטערט.

חֶזֶק עֲלֵה הָאֵת שוין געוואלט טאַנצן אַיבער דִּי
 בֶּעֱטֵן פֿאַר גרױס שְׁמִחָה אַז עַר גִּיט שוין פֶּאָרן
 קִיין אומאן אָבער דער טאַטע הָאֵת אִים געזאָגט
 אַז שְׁמִחָה אִיז שְׁטענדיג גוט, דאַנקן און לױבֶּן פֿאַר
 דִּי גוטס אִיז זײַער פֿאַסיג אָבער מֶען דאַרף נאָך אַ
 גאַנצע שְׁוֶעָה. ס'פֿעלט נאָך הִבְשָׁע אַ גרױסע טייל
 פֿאַר דִּי רִייע שְׁפֶעזן.

לעובדא וליגענער

עס איז אמאל געווען איד א שמיד. זיין פרנסה איז ער געווען אז ער פלעגט מיט פייער צוזאמשמעלען אייזן. ער האט געוואוינט אין אוקריינע נעבן דעם דערפל רעסאשע.

אין איינע פון די טעג, ווען ער האט זיך געארבעט זיין ארבעט אזוי רואיג און געמיטליך. הערט ער פלוצלינג א מאדנעם גערויש פון העכער דעם בארג וואו ער האט געארבעט. ער האט געקוקט אהין און אהער ביז ער האט באמערקט א שרעקליכער בילד. א גרויסער וואגן שאקלט זיך ווילד אויף אלע זייטן. איין רעדל איז אראפגעפאלן פלוצלינג אינמיטן פארן און עס פארט שנעל צום אפגרינד! דער שמיד האט נישט געדארפט זיין קיין גרויסער חכם צו כאפן וואס עס גייט פאסירן מיט די מענטשן וואס זיצן אויף אזא צעבראכענעם וואגן, וואס גליטשט אראפ דעם בארג מיט א ווילדע שנעלקייט. ס'איז סכנת נפשות ממש. זייער לעבן איז אין א שרעקליכן געפאר.

דער שמיד וואס איז געווען א שטארקער מענטש, א בעל כח, האט באשלאסן זיך צו מוסר-נפש זיין און פרובירן ראטעווען די מענטשן פון וואגן. אין איין אויגנבליק האט ער געגעבן א טאנץ א אנועק פון זיין פלאץ און האט זיך געשטעלט אונטן פונעם בארג, גרייט צו כאפן דעם וואגן. מיט זיינע ברייטע אקסלען האט ער זיך אנטקעגן געשטעלט און ווען דער וואגן איז אנגעקומען האט עס שטארק אריינגעהאקט אין דעם איד, אבער עס האט זיך אפגעשטעלט אין די לעצטע מינוט...

וויסטו ווער איז איינער פון די מענטשן וואס איז געזעצן אויפן וואגן?

דאס איז געווען דער הייליגער רבי ז"ל. ער איז

געווען צווישן די מענטשן וואס זענען געזעצן אויפן וואגן... דער פשוט'ער שמיד האט גארנישט געוואוסט וועמען ער ראטעוועט אין יענע מינוט... נאך דעם גרויסן נס, ווען אלע מענטשן זענען אראפ פונעם וואגן איז דער הייליגער רבי ז"ל צוגעגאנגען צום איד - דער שמיד און אים אנגעוואונטשן: "לאנג לעבן זאלסטו..."

וכך הוה, אזוי איז טאקע געווען. דער איד איז עלטער און עלטער געווארן... ער איז שוין געווען אזא אלטער איד מיט א וויסע בארד, ער האט געלעבט איבער הונדערט יאר!!!

~~~~~
ר' אליהו חיים רוזין ז"ל איז געווען א תלמיד פון ר' אברהם בן ר' נחמן. איינמאל האט ער זיך באהאלטן נעבן דעם רבי'נס ציין ווען ר' אברהם האט דארט געמאכט התבודדות האט ער געהערט ווי ער וויינט און זאגט צום אויבערשטן: "רבנו של עולם, אוואו נעמט מען די אמונה אז קיין שום דבור ווערט נישט פארלוירן? אוואו? אוואו? וואו נעמט מען די אמונה אז די שטייטס איבער מיר און הערסט יעדעס ווארט וואס איך רעד?"

ר' אליהו חיים האט דערציילט אז די ווערטער זענען אים אזוי שטארק אריין אין די בייער, אז ער האט עס קיינמאל מער נישט פארגעסן. די דיבורים האבן אים אויסגעלערנט ווי אזוי מאכט מען התבודדות באמת. ווייל מען דארף אסאך וויינען און בעטן דעם אויבערשטן צו האבן א ריינע אמונה, גלייבן אז ס'איז דא אן אנדערע וועלט, און דארט קוקט מען אנדערש, דער עיקר אז דארט זאל מען נישט זיין נעבעכדיג און פארשעמט...

וואו איז יאסער'ע? #7

אין קורצן פון פריער:

נאך א לענגערע צייט לאקערן כאפט דער "מוסד" אין נעץ אריין די גיורת רות בן דוד, נאכן סטראשען אויף איר לעבן נעמען זיי ארויס אינפארמאציע וואו עס געפינט זיך יאסעלע, זיי קומען צו פאמיליע גערטער אין וויליאמסבורג און טרעפן דארט יאסעלע וואס מען רופט אים יעצט יענקל גערטנער...

און וואס שנעלער ווערן באפרייט לחיים ולשלום.

אין די זעלבע צייט ח'ל' סיון תש"ך האט מען זיך געגרייט צווישן ברסלב'ע חסידים צו א גרויסע שמחה, עס איז געקומען די גוטע בשורה אז מען גייט פייערן א מעמד הנחת אבן הפינה פאר די ישיבת ברסלב אין בני ברק, די ערשטע ברסלב'ע ישיבה אין ארץ ישראל, די איבעראשונג איז געווען זייער גרויס, ר' חיים נחמן מרגליות האט צוגעשטעלט באסעס פארן עולם צו קומען זיך מיטפרייען מיט די שמחה, עס זענען געפארן יוגעלייט בחורים און קינדער און אויך אלע זקני אנ"ש, עלטערע אידן האבן אויך געוואלט נעמען א טייל אין די שמחה, אויפן וועג.

אזוי ווי די חסידים זענען ארויסגעפארן פון ירושלים האט איינער זיך אנגערופן: "אט גייט מען אריבערפארן רמלה נעבן די תפיסה וואו ר' נחמן שטראקס איז איינגעשפארט...". דער עולם איז געווארן באנומען, 'אוי, ר' נחמן, וואס וועט זיין מיט אים??' איינער האט פארגעשלאגן אפשר זאל מען אים גיין באזוכן דארט אין תפיסה, און דער עולם אויפן באס האט זיך ארויפגעכאפט אויפן געדאנק, זיי האבן געבעטן דעם דרייווער זאל א טובה טון און צופירן די באס קיין רמלה מאכן א קליין אפשטעל און באזוכן ר' נחמן שטראקס אים צו אביסל מחזק זיין. אלע האבן

ר' נחמן שטראקס ז"ל דער זיידע פון יאסעלע איז געזעצן אין תפיסה צווישן שווערע פארברעכער, זיין צושטאנד איז געווען זייער שווער, ער איז געווען א עלטערער אפגעליטענער איד, יעדן טאג אין תפיסה איז געווען פאר אים זייער ביטער, צו דערצו איז ער אויך געווען בלינד אויף איין אויג, ווייל די רוסן ימח שמם וזכרם האבן אים נעבעך אויסגעשטאכן איין אויג ווען זיי האבן געוואלט ארויסנעמען פון זיין מויל איינצעלהיילטן וועגן זיינע חברים די ברסלב'ע חסידים וועלכע האבן אפגעהיטן אידישקייט אין רוסלאנד קעגן דעם געזעץ. אויך דאן איז ער געשטאנען פעסט ווי א מויער און נישט ארויסגעלאזט קיין איין ווארט כאטש עס איז אריבער אזעלכע שרעקליכע שווערע יסורים וואס זיי האבן אים נעבעך אפגעטון, אזוי ווי דעמאלס אויך יעצט איז ער געשטאנען שטארק און נישט געזאגט קיין ווארט, אבער דער גאנצער מצב איז געווען פאר אים א גרויסע סכנה, עס איז געווען קלאר אז דער אלטער זיידע גייט נישט קענען ציען לאנג אין תפיסה אן קיין מינימאלע באהאנדלונג, אונזערע לייט און אויך אסאך אסאך אידן איבער דער וועלט האבן געבעטן פאר אים תפילות און געזאגט תהלים ער זאל זיין געזונט און זיך האלטן שטארק

ווי נאר דעם עולם האט געזען ר' נחמן געזיכט ארויסבליקן פון פענסטערל מיט די גראטעס האבן זיי באלד גענומען שרייען מיט הויכע קולות אינאיינעם: ר' נחמן! שטארק זיך! דערהאלט זיך! האב פון קיינעם קיין מורא נישט! פון די אויבערשטע קליין פענסטערל האט זיך אנגעצונדן א שיין אין די אויגן פונעם אפגעליטענעם זיידן, דער עולם האט זיך געגעבן איינעם דעם צווייטן די האנט און אזוי ווי אמת'ע ברסלב'ע חסידים ארויסגעגאנגען אין א פרייליכע טענצל צוזאמען באגלייט מיט א ניגון פון שמחה, איידער זיי זענען צוריק ארויף אויף די באסעס האבן זיי נאך אנגיגאט צו זען ר' נחמן'ס שמייכל ער איז נישט אליין אין זיין שווערן צושטאנד.

המשך קומענדיגע וואך בעז"ה

צוגעשטימט דער באס האט זיך אפגעשטעלט און ר' חיים נחמן מרגליות איז צוגעגאנגען צום אפיציר וואס איז געשטאנען ביים טויער בעטנדיג בשם אלע גוטע ידידים פון ר' נחמן שטראקס מאכן א קליין באזוך ביי אים אים צו דערפרייען, דער אפיציר האט אבער נישט אריינגעלאזט בשום אופן! "עס קומט נישט אין באטראכט!" האט ער קלאר ארויסגעזאגט. ר' חיים האט פראבירט זיך איינבעטן אהער אהין אבער ס'איז נישט געווען מיט וועמען צו רעדן, אצינד האט ער געבעטן מען זאל כאטש לאזן וויסן ר' נחמן אז דער עולם איז געקומען אים באזוכן און אים ברענגען צום פענסטער וואס מען קען זען דעם טויער מען זאל אים כאטש קענען ווייזן די פנימ'ער, צו דעם האבן זיי צוגעשטימט און מען האט געשיקט צוויי שומרים ברענגען דעם זיידן צום פענסטער.

המשך פון זייט 12

דער פארלוירענער שלמה'לע

לאַזט אַלעס אָפּ, זיין פֿרײַוואַסן לעבן, זיין משפּחה און אַלעס אַרום,

און לאַזט זיך אַרויס אין וועג. וועלכע וועג?

דער צדיק, דער שני-למלה איז משתדל און שטרענגט זיך אן מיט אלע כוחות און מיטלען צו טרעפן די עצה וויאזוי אונז צוריקצוברענגען צום מלה - דער אויבערשטער. וויאזוי וועלן מיר האבן די כחות צו שטארקן איבערן נסיון פונעם 'נישט גוטער'. דער צדיק זוכט און גראבט עצות, תפלות, אנטפלעקט תורות, שיחות און מעשיות, ער ליידט פאר אונז סבל-רב, ער איז זיך מוסר

נפֿש און גייט אַריבער בײַטערע מלחמות.

זיינע מחשבות זענען וועגן אונז, זיין ווילן און אלע פעלות זיינע איז פאר אונז פארלוירענע וועלכע האבן שוין כמעט פארגעסן פארוואס מיר זענען געקומען דא אויף דער וועלט. אלע זיינע טרחות און יגיעות איז צוליב וועלכע צוועק? מיר זאלן זוכה זיין דערגרייכן דעם מלה. מיר זאלן פארלאזן דעם נישט גוטן און אינוועסטירן אלע כוחות אין תפלה, תורה און קיום המצוות מיט שמחה.

מיר וועלן וויסן און געדענקען אז מיר האבן א גרויסן צדיק וואס זוכט אונזער אייביגע טובה, מיר וועלן זיך באהעפטן אין אים, אין זיינע תורות און עצות ביז מיר וועלן זוכה זיין צו טון דעם ריכטיגע נחת רוח פאר אונזער טאטן אין הימל. (ע"פ מעשה א מאבידת בת מלך)

דער דרייטער קאנטאניסט

געפאקט ביי די מעשה, ווען ער איז געווען באצירט מיט זיינע תפלין. דער אויפזעער ווערט אין כעס. 'אזא חצפה פון א איד! שוין וועט מען אים לערנען די ביינער! ער קומט נאנט צו די הייליגע תפלין און מיט זיינע אומווערדיגע הענט רייסט ער אראפ די הייליגע תפלין פון ר' יצחק דוד'ס ריינע קאפ.

ר' יצחק דוד האט דאס נישט געקענט פארשווייגן. אזוי צו פארשוועבן די הייליגע תפלין? ר' יצחק דוד איז געווען פיזיש א שטארקער מענטש - א גבורה וואס דער אויבערשטער האט אים געשאנקן, און יעצט ווען ער האט געדארפט לוחם זיין פארן באשעפער'ס כבוד איז דאס אים גוט צוניץ געקומען. ער האט געגעבן דעם אפיציר א

קנאק מיט זיין ביקס און דער אפיציר איז געפאלן א טויטער אויפן ארט. פארשטייט זיך אז ר' יצחק דוד האט נישט געמיינט אים צו הרגענען, נאר אים צו לערנען א לעקציע.

גלייך איז געווארן אן איבערקערעניש אין מיליטער. א קליינקייט? א סאלדאט האט ערלעדיגט אן אפיציר. אפילו דאס וואלט געווען מיט א גוי'שער סאלדאט וואלט ער באקומען א שטאף, אבער דא רעדט זיך עס פון א איד! דאס איז זיכער א זאך וואס מען דארף שטרענג באהאנדלען.

המשך בעז"ה די אנדערע וואך

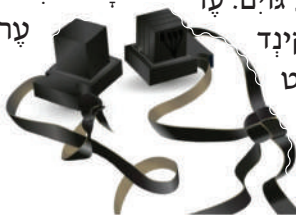
וועלכער אינגל האט נאכנישט געהערט פון אזא ווארט, 'קאנטאניסט'? דאס זענען די קינדער וועלכע זענען אוועקגעריסן געווארן פון זייערע עלטערן אינדערהיים דורך דעם רוסישן צאר און זיינע זעלנער, וואו מען האט די קינדער אריינגעריקט אין די רוסישע מיליטער.

פערציג יאר האט ר' יצחק דוד כהן ז"ל - דער טאטע פון ר' נפתלי כהן ז"ל - זיך פארזוימט אין די פרעמדע מיליטערישע באראקן, אפגעזונדערט פון זיין ווארימע משפחה, פארווארפן צווישן די שמוציגע רוסישע גוים. ער

איז געווען קוים א קליין קינד ווען מען האט אים בארויבט פון זיינע עלטערן, אבער פון אידישקייט האט ער נישט פארגעסן. ער האט זיך פרובירט צו האלטן ווי

ווייט מעגליך. ווען ער האט בר מצוה געהאט האבן אים זיינע פארווייטאגטע עלטערן געשיקט עפעס גאר א טייערן אוצר, א הייליגע פאר תפלין. די איין זאך האט אים געהאלטן פעסט, 'זיינע תפלין', וואס ער האט נישט פארפאסט צו לייגן טראץ די סכנות וואס איז געווען, אויב מען וועט אים כאפן לייגן אט די אידישע בענדלעך אויף זיינע הענט, און פארבינדן העכערן קאפ.

אייןמאל האט עס טאקע פאסירט! אן אויפזעער פון די מיליטער האט אים

מעשה א' - די פארלוידענע בת מלך

[אות א] [רבינו ז"ל האט זיך אנגערופן]:

אין 'וועג' האב איך דערציילט א מעשה - וואס 'ווער' עס האט זי געהערט, האט געהאט א 'הרהור' תשובה! - און דאס איז די מעשה:

איינמאל איז געווען א 'מלך'! - דער 'מלך' האט געהאט 'זעקס זוהן' און 'אין טאכטער'! - [און] די 'דאזיגע' 'טאכטער' איז ביי אים זייער חשוב געווען [אין זיינע אויגן]! - און ער האט זי זייער 'מחבב' געווען [פלומר: געליבט]! - און האט זיך מיט איהר זייער 'משעשע' געווען [געשטאשטשקעט]!

אמאל איז ער מיט איר געווען אינאיינעם אין 'עפעס א טאג'! - און איז אויף איר ברוגז געווארן! - האט זיך אים ארוסגעכאפט א ווארט: "[אז] דער 'נישט-גוטער', זאל דיך אוועקנעמען"!

'ביינאכט' איז זי געגאנגען אין איר 'חדר' [צימער] אריין! - [און] 'אינדערפרי' האט מען נישט געוואקסט וואו זי איז! - האט זיך דער 'פאטער' [דחינה: דער 'מלך'], זייער מצער געווען! - און איז געגאנגען זי זוכן אהין און אהער!

[אות ב] איז אויפגעשטאנען דער 'שני' למלכות, מחמת [ווייל] ער האט געזעהן [אז] דער 'מלך' האט 'גרויס צער'! - און האט געבעטן: "אז מען זאל אים געבן א 'משרת', מיט א 'פערד', און 'געלט' אויף הוצאות"!

און [ער] איז געגאנגען זי זוכן! - האט ער זי [איר] זייער געזוכט, 'זייער א לאנגע צייט' -

ביז ער האט זי געפונען!

פרק ב - דער 'שני-למלכות' טרעפט איר אין א 'שלאס', אין די 'נישט-גוטער' פלאץ [אות א] (היינט דערציילט ער, 'וויאזוי' ער האט זי געזוכט, 'ביז' ער האט זי געפונען): איז ער געגאנגען [אהין און אהער] א לאנגע צייט! - און אין 'מדבריות', און אין 'פעלדער', און אין 'וועלדער'! - און האט זי געזוכט זייער א לאנגע צייט!

איז ער געגאנגען אין דער 'מדבר', און האט געזעהן א 'וועג פון דער זייט'! - האט ער זיך מיישב געווען: "באשר [אזוי-ווי] איך גיי 'אזוי א [אזא] לאנגע צייט' אין דער 'מדבר', און [איך] קען זי נישט געפונען - לאס-איך [לאמיר] גיין אויף 'דעם' [דאזיגן זייטיגן] וועג! טאמער וועל איך קומען צו א 'ישוב'! - איז ער געגאנגען א 'לאנגע צייט'!

[אות ב] דערנאך האט ער געזעהן: א 'שלאס' [פעסטונג]! און אסאך 'חיללות' [זעלנער] שטייען ארום [צו באוואכן]! - און דער 'שלאס' איז געווען זייער שיין! און די 'חיללות' זענען ארומגעשטאנען פסדר זייער פריין!

האט ער מורא געהאט פאר די 'חיללות': "טאמער וועלן זיי אים נישט לאזן אריינגיין"?! - האט ער זיך מיישב געווען: "איך וועל מיר פרובן"!

און האט איבערגעלאזט דאס 'פערד', און איז געגאנגען צום 'שלאס'! - האט מען אים געלאזט, און מען האט אים גארנישט מעכב געווען [נישט צוריקגעהאלטן]! - און ער איז געגאנגען פון איין חדר [צימער] צום אנדערן,

געטאן, און האט געזעהן: "אייער ליגט אין א' ווינקעלע!" - האט זי אים דערקענט! - איז זי אויפגעשטאנען פון דער 'שטוהל', און איז צו אים געגאנגען, און האט אים אנגעריט! - און האט אים געפֿרעגט: "קענסטו מיר?" - האט ער איר געענטפֿערט: "יא איך קען דיר, דו ביזט די 'בת-מלך' וואס איז פארפאלן געווארן!"

האט ער זי [איר] געפֿרעגט: "ווי [וויאזוי] קומסטו אהער?" - האט זי אים געענטפֿערט: "ווייל דעם 'טאטן' האט זיך אים ארויסגעכאפט דאס [אויבנדערמאנטע] ווארט (היינו: "אז דער 'נישט-גוטער' זאל דיר נעמען)! און 'דא', איז דאס אָרט [פֿלאַץ] וואס איז 'נישט-גוט'!"

האט ער איר דערציילט: "אז איר 'פאטער', איז זיך זייער מצער! און [אז] ער זוכט זי פֿמה ופֿמה שנים" [אסאך יאהרן]!

[אות ה] און [ער] האט זי [איר] געפֿרעגט: "וויאזוי קען איך דיר ארויסנעמען?" - האט זי אים געענטפֿערט: "דו קענסט מיר נישט ארויסנעמען! 'סיידן' [נאר] אז דו זאלסט [אויב דו וועסט] דיר אויסקלויבן א אָרט [פֿלאַץ]! און [דו] זאלסט דארט זיצן איין יאהר! - און א 'גאנץ יאהר', זאלסטו 'בענקן' נאך מיר: "זאלסט מיר ארויסנעמען!"

און ווען דו וועסט האבן צייט, זאלסטו רוק [נאר] 'בענקן', און 'וועלן', און 'האפן': "מיר ארויסצונעמען!" - און זאלסט 'פאסטן'!

און אין דעם אונטערשטן [לעצטן] טאג פון

און מען האט אים נישט געווערט [נישט צוריקגעהאלטן]!

איז ער געקומען צו א 'פאלאץ'! - האט ער געזעהן: "[ווי] דער 'מלך' זיצט דארט אין א [מיט א] 'קרוין'! - און אסאך 'חיילות' [זעלנער] שטייען [דארט] ארום אים [צו באוואכן]! - און אסאך שפילן אויף פֿלים פאר אים! - און עס איז דארט זייער שיין און פיין געווען!" - און דער 'מלך', און קיינער פון זיי, האט [האבן] אים גארנישט געפֿרעגט!

און ער האט דארט געזעהן גוטע 'מאכלים' [און 'מעדנים']! - איז ער געגאנגען [זיך אוועקגעשטעלט], און האט געגעסן! - און איז געגאנגען, און האט זיך געלייגט אין א ווינקעלע, ער זאל זעהן: "וואס דארטן וועט זיך טוהן?"!

[אות ג] האט ער געזעהן: [אז] דער 'מלך' האט געהייסן: "[אז] מען זאל ברענגען די 'מלכה'!" - איז מען געגאנגען 'זי' [איר] ברענגען! - איז דארטן געווען: א גרויסער 'רעש', און א גרויסע 'שמחה'! - און די 'קאפעליעס' האבן זייער געשפילט און געזינגען: "ווייל מען האט געבראכט [געברענגט] די 'מלכה'!"

און מען האט איר געשטעלט א 'שטוהל'! - און מען האט זי [איר] געזעצט נעבן אים [נעבן דעם 'מלך']! - און דאס [די דאזיגע 'מלכה'] איז געווען די [אויבנדערמאנטע] 'בת-מלך'! - און 'ער' [דער 'שני-למכות'] האט 'זי' [איר] געזעהן! און [ער] האט 'זי' [איר] דערקענט!

[אות ד] נאכדעם האט די 'מלכה' א קוק

אַנגעכאַפּט אַ 'שלאָף'! - און האט [איז]
געשלאָפּן זייער אַ לאנגע צייט! - האט דער
'משרת' אים געוועקט! און ער האט אים
נישט געקענט דערוועקן!

[אות ז] דערנאך האט ער זיך אויפגעכאַפּט
פון דעם שלאָף! - פּרעגט ער דעם 'משרת':
"וואו בין איך אין דער וועלט"? - האט ער
אים דערציילט די גאנצע מעשׂה: "[איז] דו
שלאָפּסט שוין זייער אַ לאנגע צייט, עס איז
שוין פֿמה שנים [אסאך יאהרן] אז דו שלאָפּסט!
- און איך האב מיך מפרנס געווען [געשפּייזט]
פון די פירות"!

האט ער זיך זייער מצער געווען! - און איז
אוינגעגאנגען [צום אויבנדערמאנטן 'פאלאץ']!
און האט זי געפונען דארט (היינו: די 'בת-מלך')!

דעם יאהר - 1) זאלסטו 'פאסטן'! - 2) און
זאלסט נישט 'שלאָפּן' דעם גאנצן מעת-
לעת"!

[אות ו] איז ער געגאנגען, און האט אזוי
געטאן! - און צום סוף יאהר, דעם
אונטערשטן טאג: האט ער געפאסט! - און
האט [איז] נישט געשלאָפּן! - און האט זיך
אויפֿגעהויבן, און איז אהינגעגאנגען (היינו:
צו דער 'בת-מלך' זי ארויסצונעמען)!

האט ער דערזעהן אַ 'בויס'! אויף דעם 'בויס'
האבן געוואקסן זייער שיינע 'עפֿל'! - האט
זיך אים זייער געגלויבט, און איז געגאנגען,
און האט געגעסן פון זיי!

תיכף ווי ער האט געגעסן דעם 'עפֿל',
איז ער אנידערגעפאלן, און עס האט אים

קליינע שטיקלעך פון די תפלה וואס איז גוט צו זאגן לכבוד התנא אלוהי
רשב"י לקוטי תפלות ח"ב תפלה מ"ז

רבי שמעון בן יוחאי, עיר וקדיש מן שמיא נחית. הייליגע ליכט,
גרויסע ליכט אויבערשטע ליכט. איר הייליגער רבי האט צוגעזאגט
פאר אונז אידן, אז דורך אייך וועט די הייליגע תורה פון אונז אידן
נישט פארגעסן ווערן, ווארום [ווייל] דורך אייער הייליגער 'זהר
הקדוש' וועלן מיר אידן אויסגעלייזט ווערן פון גלות, און אפילו אין דער שטארקער 'הסתרה', ד.ה.
פארהוילעניש און פארבארגעניש, גאר אין די לעצטע טעג 'בעקבתא דמשיחא' אין משיח'ס צייטן,
האט איר צוגעזאגט אז פונדעסטוועגן וועט די הייליגע תורה פון אונזערע קינדער נישט פארגעסן
ווערן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק 'ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה
השירה הזאת לפניו לעד, כי לא תשכח מפי זרעו'.

על כן בין איך יעצט געקומען דיר דא דערמאנען, הייליגער רבי, רבותי הקדושים, הייליגע צדיקים,
דערבארעמט זיך אויף מיר, און קוקט נישט אויף גאר די שלעכטץ און אלע עבירות וואס איך האב
געטוהן פון זייט איך בין געבוירן ביז איצט, ... האט רחמנות אויף מיר, און איר זאלט זיך נישט
ווענדן צו דאס אלעס, צו אלע פגמים וקלקולים, און עס זאל אייך אויף מיר נישט פארדריסן, נאר
איר זאלט קלערן מחשבות און עצות פון יעצט אן, אז איך זאל חס ושלום נישט ווערן אפגעשטויסן
פון השם יתברך און פון אייך, ווארום פון השם יתברך איז איצט אויף נישט קיין אפהאלט מיר צו
העלפן, אפילו אין די צייט.

לאמיר זיך פאר העערן

מעשה א' פון אבידת בת מלך (1)

☐ די מיליטער זענען ארום געשטאנען זייער פֿיין

☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג

ת. וואס האט זי געזאגט אויף די פאלאץ?

☐ אז ס'איז א גוטע פלאץ

☐ אז דא איז די פלאץ וואס איז נישט גוט

☐ זי האט גארנישט געזאגט

ו. און וואס זאל ער טוהן דעם אונטערשטן (לעצטן) טאג?

☐ פאסטן

☐ נישט שלאפן

☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג

ז. וואס האט ער געזאגט ווען ער האט זיך אויפגעכאפט?

☐ פארוואס האב איך געגעסן פון די עפל

☐ פארוואס בין איך געשלאפן אזויפיל צייט

☐ וואו בין איך אין דער וועלט

א. וויפיל זוהן און וויפיל טעכטער האט דער מלך געהאט?

☐ זעקס זוהן און איין טאכטער

☐ זעקס טעכטער און איין זוהן

☐ דריי זוהן און דריי טעכטער

ב. וואס איז די ווארט וואס האט זיך ארויס געכאפט פון מלך?

☐ אז דער גוטער זאל דיר נעמען

☐ אז דער באשעפער זאל דיר נעמען

☐ אז דער נישט גוטער זאל דיר נעמען

ג. ווער איז געגאנגען זוכן די בת מלך?

☐ דער זוהן פון מלך

☐ דער שני למלכות

☐ די משרתים פון מלך

ד. וויאזוי איז געווען די שלאס (פאלאץ) וואס ער האט געזעהן?

☐ זייער שיין

ה. וואו איז מרומז אין די מעשה וואס עס שטייט אין תורה ס'אז "ע"י פגם תאוות אכילה... נופלין לבחינת שינה"?

ט. וויאזוי קען זיין אז די פאלאץ וואו די בת מלכה איז געווען פארכאפט איז די פלאץ פון די נישט גוטע' ווען ס'איז דארט געווען גוטע מאכלים און קאפעליעס וואס שפילן און זינגען און אלעס איז דארט זייער פֿיין און שיין? וואס לערנסטו זיך פון דעם?

י. וואו קען מען זיך לערנען פון די מעשה, אז טראץ די שוועדיקייט און מניעות צו יעדע דבר שבקדושה וואס זעט אויס אומגעגליך צו טון, דארף מען פארט פרובירן טון וואס מען קען נאר?

דער פארלוירענער שלמה'לע

זיצט ר' אפרים, פארטראכט און זוכט אן עצה. מען דערקענט אויף זיין געזיכט אן אויסגעגאסענעם צער. דער נייער זמן האט זיך שוין אנגעהויבן, אלע בחורים זיצן שוין און לערנען מיט פלייס און זיין בן יחיד'ל שלמה'לע האט מען אין קיין ישיבה נישט אנגענומען. קיינער ווייסט נישט וואו ער דרייט זיך און פארברענגט זיינע טעג.

די תפלות וואס ער האט פארגאסן האט דערגרייכט די אדרעס, עס קלאפט ביי זיין טיר דער גרויסער עסקן ר' בעריש וועלכער האט צוגעזאגט צו טון דאס בעסטע צוריקצוברענגען דעם שלמה'לע אין שטוב און אים טרעפן א פאסיגע ישיבה, "ברענג מיר נאר א בינטל געלט און א דרייווער איך זאל זיך קענען ארויסלאזן אויפן וועג און צאלן וועמען מען ברויך".

ר' בעריש לאזט זיך ארויס אפירזוכן דעם שלמה'לע וועלכער וואלגערט זיך ארום פון איין עק שטאט צום צווייטן.

ער זוכט און זוכט, ער פארט פון שטאט צו שטאט, ער פרעגט אן ביי מענטשן, דורש וחוקר וועם ער טרעפט נאר אן. אינצווישן איז ער אריבער אין ישיבה שתדל'ן פאר אים, דארט האט מען אים געוויזן די טיר פון אינדרויסן: "ער פאסט נישט פאר אונזער ישיבה!". ער פריווט א צווייטע ישיבה, ער צאלט געלט פאר די הנהלה, ער זאגט צו נאך גרעסערע סכומים, אינצווישן איז ער טיף

פארנומען מיטן זיך-אקציע.

נאך לאנגע איבערמידע וואכן טרעפט ער דעם בחור ארבעטן שווער אין א פאבריק. שלמה'לע איז גרייט צו גיין לערנען אין ישיבה, אבער עס איז אים שווער געווען ארויסצוגיין פון די ארבעט. ר בעריש פלאגט זיך אן, ער טוט וואס מען קען נאר ביז ער האט מצליח געווען צוריקצונען שלמה'ע זיצן אין ישיבה, וואו די בחורים זיצן אין לערנען ווי מען דארף.

מיר ווילן אויך קומען צום מלך מלכי המלכים. אויפן וועג אבער שטעקן מיר זיך אן מיט שטערונגען וואס שלעפן אונז אוועק פון קומען צו אים. צו איז דאס דורך תאוות אדער שלעכטע מדות, נישט גוטע רצונות. טראץ וואס מיר ווילן זייער זיין עובדי ה' וואס זיצן טאג און נאכט פארנומען מיט אייביגן תכלית, בלייבן מיר אבער שטעקן ערגעץ וואו.

קומט דער שני למלכות, דער אמת'ער צדיק, און